

عنوان مقاله:

اصول حاکم بر زمینه گرایي انتقادی در معماری بافت های تاریخی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی انسجام مدیریت و اقتصاد در توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

آزاده روشن - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه معماری، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

سید یحیی اسلامی - استاد یار دانشگاه واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

بافت های تاریخی در اکثر کشورها از جایگاه خاصی برخوردارند، که در طول سالیان متمادی و با توجه به رفع مایحتاج مردم همان منطقه شکل گرفته اند. زمینه گرایی یکی از رویکردهای معماری است که در تعامل با فرهنگ و بستر فرهنگی قرار داشته و بر لزوم توجه به ویژگیهای فرهنگی، جغرافیایی، اقلیمی یک منطقه خاص تاکید می کند. لذا مسئله اساسی در این پژوهش توجه به زمینه گرایی انتقادی در معماری و شهرسازی بافت های تاریخی است. معماری مردم وار، ساده و در عین حال وزینی که مدت ها بدون هیچ تفاخری پاسخگوی نیازهای مردمانش بوده است. معماری بوم گرا و منطقه گرا و بازگشت به سوی آن، تاریخچه و اصول خود را دارد. روش پژوهش به صورت توصیفی تحلیلی و با استفاده از - ابزار مطالعات کتابخانه ای، استوار بوده است. نتایج حاصله از تحقیق بیانگر تبیین پایه ها و اصول حاکم بر زمینه گرایی انتقادی در معماری می باشد. از یافته های حاصل از تحقیق می توان برای ترویج شیوه معماری زمینه گرا نظیر توجه به تکنولوژی بومی در کنار استفاده از تکنولوژی های جدید، توجه به باورها و اسطوره ها در جهت شناخت و تعامل پایدار با فرهنگ منطقه، تجربه حضور در مکان، توجه به اقلیم و نگرشهای پست مدرن بهره برد.

کلمات کلیدی:

زمینه گرایی انتقادی، معماری، بافت تاریخی، فرهنگ، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/563347>

